

*Матеріали Всеукраїнської науково-практичної
конференції студентів та молодих вчених
«Південноукраїнські наукові студії»*

2. Відсутність фінансового добробуту серед основних пріоритетів.
3. Небажання підвищувати свою фінансову грамотність.
4. Бажання відмежуватись від фінансових справ.
5. Спільне проживання без обговорення фінансових питань.

Відповідно до задачі, ми виявили можливість заощадження грошей, мали змогу проаналізувати літературу, аби дати поради студентам у заощадженні коштів [5].

Література:

1. Белоусова Л. [стаття] :Бюджет для студента: советы для начинающих. UPD: <https://fingram26.ru/articles/finansovoe-planirovanie/14805/>
2. Грабовська А. [стаття]: Тонкощі студентського бюджету в Україні та Німеччині. 2012. UPD: <https://www.dw.com/uk/тонкощі-студентського-бюджету-в-україні-та-німеччині/a-16462400>
3. Квіт С., Єременко О., Стукало Н. Річний звіт Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти за 2019 рік. Київ : Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти, 2020. с.30-31
4. Кушнір Ю. Б., Молнар О. С., Мадяр Р. О.[стаття]: Місячний бюджет студента Ужгородського університету. Ужгород, 2016. с. 367-370
5. Кушнір Ю.Б. Персональні фінанси: посібник. – Ужгород: Карпати, 2011. 176 с.
6. Реукова А.В., Раковская А.А. [стаття]: Бюджет студента. UPD: http://arbir.ru/articles/a_3399.htm
7. Стефанович М. [стаття]: Как составить бюджет и не разориться? UPD: <https://www.hotcourses.ru/study-abroad-info/once-you-arrive/how-to-plan-your-student-budget/>

Врайт Г. Я., канд. філос. н., доцент
Полуяктова К. С., студентка фізико-математичного факультету
*Університет Ушинського,
м. Одеса, Україна*

**ОСВІТА ЯК ГОЛОВНИЙ ЧИННИК ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ В
СУСПІЛЬСТВІ ЗНАНЬ**

Сучасний етап у розвитку суспільства характеризується набором факторів, серед яких провідне місце посідають освіта, наука, культура. У тих країнах, де усвідомлюють значення та роль цих чинників, визначають їх основними векторами державної політики.

Сфера освіти, безсумнівно, має відношення до подій, що відбуваються у світі. Адже причиною негативних подій є сама людина, що позбулася життєвих орієнтирів і що не знаходить відповідей на найважливіші світоглядні питання ні в науці, ні в релігії, ні в освіті ...Але саме освіта і тільки освіта в змозі переломити катастрофічно наростаючі негативні тенденції в духовній сфері людства [1 с. 24].

Питання формування «меж» суспільства знань знайшли своє відображення в працях вітчизняних і закордонних авторів: Г. Беккера, Б. Вейсброда, А. Гальчинського, А. Гейця, Дж. Мінцера, Л. Хансена, М. Блауга, Б. Чізвіка, Д. Белла, П. Друкера, Л. Едвінссона, Д. Клейна, Ф. Ліхтенберга, Х. Мак-Дональда, М. Мелоуна, Л. Прусака, Т. Сакайя, Р. Стейера, Т. Стюарта, Ф. Фукуяма, Т. Шульця, А. Чухна, С. Чугуєвця та ін.

*Матеріали Всеукраїнської науково-практичної
конференції студентів та молодих вчених
«Південноукраїнські наукові студії»*

Слід зазначити, що існує досить багато теорій про границю і природу знань – стільки ж, скільки було метафізиків в історії філософії, починаючи від Платона і закінчуючи нашими сучасниками. Зважаючи на нерозчленованість наукової думки на ранніх етапах розвитку людства, проблеми природи знань розглядали у філософському контексті в багатьох країнах, зокрема в Давній Індії, Давній Греції, Середньовіччі, Європі Нового часу. За часів Платона на Заході з'явилося дві теорії – стільки ж було створено і на Сході – стосовно значення і функцій знань.

Мудрець Сократ вважав, що єдина функція знання - це самопізнання, тобто інтелектуальний, моральний і духовний розвиток людини. Його опонент Протагор стверджував, що ціль знання – зробити діяльність людини більш успішною й ефективнішою.

Дві теорії знання, які виникли на Сході, були цілком аналогічні до Західних. З погляду конфуціанства, знання – це розуміння того, що і як потрібно говорити, щоб досягти своєї цілі і успіху в земному житті. Для даоських і буддистських монахів знання є самопізнання шлях до освіченості і мудрості [4 с.78]. Західні філософські вчення приділяли основну увагу на шляхах досягнення мрій людей про щастя і світле майбутнє у вдосконаленні суспільства, у той час як Східні – бачили їх у вдосконаленні самої людини.

Використовуючи погляди своїх попередників, О. Конт приділяв велике значення розумовій еволюції людства, що взагалі характерно для дослідників V ст. В своїй праці *Course de philosophie positive* він зазначив, що ідеї управляють світом і викликають в ньому потрясіння; увесь соціальний механізм спирається в кінцевому рахунку на думки людей, переконаний, що розумову еволюцію треба поставити на перший план, як основу всього розвитку людства на чолі історії суспільства стоїть історія людського духу. "Знання ведуть до передбачення, передбачення до дії, дія ж викликає потребу в знаннях" [2 с. 90.]

Фредерік Уінслоу Тейлор (1856 – 1915рр.) вперше застосував знання для аналізу продуктивної діяльності в проектуванні трудових процесів. Своєю головною задачею він бачив створення суспільства, в якому господарі і робітники були б зацікавлені в підвищенні продуктивності праці і могли б налагодити гармонічні взаємовідносини на основі застосування знання до процесу виробництва [1, с. 88].

Кожна країна створює та розвиває свій інтелектуальний потенціал, який є «дорогоцінним скарбом» нації. Головне в цьому випадку – кількість особистостей у галузі науки та техніки, видатних новаторів у всіх сферах прогресивної життєдіяльності суспільства.

Творцями інтелектуального потенціалу України була і є еліта нації, видатні особистості в галузі літератури, мистецтва, науки, техніки та інших сфер творчої діяльності, які працюють на користь духовного розвитку народу. Всім відомі геніальні, талановиті письменники: І. Котляревський, Т. Шевченко, І. Франко, Л. Українка, М. Коцюбинський, Б. Грінченко, І. Нечуй-Левицький, В. Винниченко, О. Олесь, П. Мирний, М. Старицький, О. Вишня, О. Довженко, М. Рильський, П. Тичина, В. Сосюра, А. Малишко, В. Симоненко, філософи Г. Сковорода, В. Шинкарук та багато інших.

Виклик XXI століття, звернений до освіти, як раз і полягає в тому, щоб пробудити функції освіти як найважливішої сфери пізнання, формування зміни менталітету особистості і соціуму в цілому.

Сьогодні система освіти зайняла особливе місце в системі соціальних інститутів, характерне для суспільства інтелекту, що формується та суспільства знань, що розвивається.

У системі освіти розвинених країн досить яскраво почали проявлятися мерітократичні (мерітократія - це влада талановитих і найбільш обдарованих людей) тенденції, що асоціюються з аналогічними тенденціями в рамках розвитку всього суспільства знань.

*Матеріали Всеукраїнської науково-практичної
конференції студентів та молодих вчених
«Південноукраїнські наукові студії»*

Унаслідок, тепер ми можемо говорити про комплекс заходів у розвитку системи освіти, які дозволяють брати їй активну участь у процесі формування інтелектуальної еліти суспільства.

У наш час економічного розвитку, що базується на знаннях та інформаційних технологіях, стираються національні кордони конкуренції, об'єктивно висувається як ключовий ресурс економічного зростання інтелектуально-освітній потенціал країни.

Сьогодні будь-яка освіта (загальна, професійна) повинна давати не тільки суму знань, не лише готувати спеціалістів до певного виду діяльності, а й сприяти у них потребу поновлювати раніше набуті знання та вміння, розширювати свій кругозір, розвивати здібності, вдосконалювати свою професію, здобувати нову спеціальність. Нині одне з головних завдань – краще заздалегідь визначити підготовку спеціалістів різного профілю. Крім того, на сучасному етапі розвитку суспільства важливо організувати кваліфіковану та дійову форму безперервного навчання та головним чином самоосвіту всіх працівників.

У цьому контексті цікавими є роздуми академіка В. Семиноженка з приводу гуманітарно-інноваційної революції. "Людина, - твердить учений, - стала не абстрактною цінністю, а основою всіх видів політики, насамперед – головним об'єктом інвестування і основним носієм економічних прибутків" [3 с. 14].

Саме пріоритетна орієнтація на наукове виробництво повинна стати тим важелем, який не тільки допоможе розв'язати соціальні проблеми економічно активного населення за рахунок інвестицій у людський фактор (так як це призведе до суттєвого зростання рівня життя), а й забезпечить Україні гідне місце у світі.

Необхідно знайти шляхи зближення та поступової інтеграції різних філософських доктрин освіти як найважливішої умови формування єдиного світового освітнього простору, визнання універсальних освітніх і виховних ідеалів та цінностей. Ці загальні проблеми мають міждисциплінарний характер, а отже, і сама освіта є об'єктом докладання різних наук. Створення такого міждисциплінарного синтезу і є головне завдання філософії освіти.

Вивчення освіти як сфери формування людини епохи є актуальною і пізнавальною проблемою. Вибір єдиного правильного шляху можливий лише на підставі всебічного врахування інтересів та потреб людства. Сьогодні саме час вибору.

Література:

1. Гершунский Б.С. Философия образования для XXI века (В поисках практико-ориентированных образовательных концепций). М., 1997. – 697с.
2. Conte A. Course de philosophie positive. T.1.P.,1830 p.630.
3. Злупко С.М., Радецький Й.І. Людський потенціал, зайнятість і соціальний захист населення в Україні: Навчальний посібник. - Львів: Видавничий центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2001. – 192с.
4. Новая постиндустриальная волна на Западе: Антология / Под ред. В. Л. Иноземцева. – М.: Академия. – 1999. – 640 с.

Ганношина С., студентка факультету початкового навчання,
Петінова О. Б., професор кафедри філософії, соціології та МСКД
*Університет Ушинського,
м. Одеса, Україна*

ГЛОБАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОСТІ: ФІЛОСОФСЬКИЙ АСПЕКТ